

Rapport

Een onderzoek naar een klacht over William Schrikker Jeugdbescherming, wegens het wegvallen van begeleiding en financiële ondersteuning van pleegouders.

Oordeel

Op basis van het onderzoek vinden de Nationale ombudsman en de Kinderombudsman de klacht over de WSJ gegrond.

Datum: 10 februari 2015

Rapportnummer Nationale Ombudsman: 2015/028

Rapportnummer Kinderombudsman: KOM002/2015

Klacht

Verzoekers klagen erover dat de William Schrikker Jeugdbescherming (hierna: WSJ) zich onvoldoende heeft ingespannen om ervoor te zorgen dat verzoekers pleegzorgvergoeding bleven ontvangen nadat de pleegzorginstelling zich had teruggetrokken.

Wat is er gebeurd?

Verzoekers waren de (netwerk)pleegouders van hun kleindochter. Zij verblijft sinds februari 2006 bij hen en zij staat sinds mei 2007 onder toezicht bij de WSJ. Vanaf het begin tot mei 2011 was Lindenhout de pleegzorgaanbieder en heeft Lindenhout de pleegouders begeleiding geboden en de pleegzorgvergoeding aan hen betaald.

Begin 2011 zijn Lindenhout en de WSJ tot de conclusie gekomen dat het niet verantwoord was om de kleindochter nog langer bij verzoekers te laten verblijven en dat zij overgeplaatst moest worden. WSJ besloot daarop tot een wijziging in de verblijfplaats van de kleindochter in een "*voorziening verblijf pleegouder*" bij Lindenhout. Dat betekende dat het meisje bij een ander pleeggezin van Lindenhout zou worden geplaatst. Verzoekers waren het hier niet mee eens en hebben de rechtbank gevraagd om de wijziging verblijfplaats af te wijzen zodat hun kleindochter bij hen zou blijven wonen. De kinderrechtster was het met de WSJ eens, maar in hoger beroep besliste het gerechtshof anders. In de beslissing van het hof van december 2011 staat onder meer: (Voor een uitgebreid citaat zie Achtergrond)

- Dat het hof van mening is, in tegenstelling tot de WSJ, dat er onvoldoende gronden zijn om de verblijfplaats van het meisje te wijzigen, omdat zij vier jaar in het gezin verblijft en er sprake is van hechting;
- Dat het hof niet ziet dat er sprake is van gewijzigde omstandigheden waardoor het verblijf bij dit pleeggezin zou moeten worden beëindigd;
- Het hof acht het aannemelijk dat het meisje last heeft van de strijd tussen de grootouders en haar vader en tussen haar ouders onderling, maar deze strijd duurt al langer en is op zichzelf niet een rechtvaardiging voor een wijziging verblijfplaats;
- De stelling van de WSJ dat de pleegouders onvoldoende pedagogische capaciteiten beschikken staat in contrast met de overweging van de kinderrechtster van april 2011 en is door de WSJ niet toegelicht.

In april 2012 heeft de rechtbank de uithuisplaatsing verlengd en bepaald dat het meisje in een voorziening voor netwerkpleegzorg zou blijven, dus bij een pleeggezin. In augustus 2012 beëindigde Lindenhout het pleegcontract met verzoekers, omdat zij het pleeggezin niet langer geschikt vonden. Hierdoor stopte zowel de pleegzorgbegeleiding als de

pleegzorgvergoeding. Aan de feitelijke situatie heeft dit niets veranderd, het meisje bleef bij haar opa en oma wonen.

Op 9 november 2012 behandelde de rechtbank een verzoek van de WSJ om "*een machtiging uithuisplaatsing in een voorziening voor netwerkpleegzorg voor niet geïndiceerde zorg*". De WSJ was van mening dat de netwerkplaatsing niet geformaliseerd kon worden omdat er geen pleegzorgaanbieder gevonden kon worden die de begeleiding van het gezin op zich wilde nemen. De kinderrechter heeft de WSJ niet-ontvankelijk verklaard in dat verzoek, door de kinderrechter was namelijk (eerder) al een machtiging verleend tot uithuisplaatsing van de minderjarige in een (geïndiceerde) voorziening voor pleegzorg. 'De stichting is wettelijk gezien als gezinsvoogdij-instelling eindverantwoordelijk voor de uitvoering van voormelde machtiging.'

Uiteindelijk is het Leger des Heils (hierna: LdH) bereid gevonden om het netwerkpleeggezin ambulante begeleiding te bieden en vanaf februari 2013 is het de pleegzorg uit gaan voeren. Vanaf dat moment ontvingen verzoekers ook weer een pleegzorgvergoeding.

Wat vinden verzoekers ervan?

Verzoekers zijn het er niet mee eens dat zij, van augustus 2012 tot februari 2013, door het ontbreken van een pleegzorgaanbieder niet de juiste begeleiding en vergoeding hebben ontvangen. Verzoekers zijn van mening dat de WSJ niet de verantwoordelijkheid neemt die er verwacht mag worden. Zij houden de WSJ verantwoordelijk voor (het ontbreken van) continuïteit van de begeleiding en vergoeding. De rechter heeft uitgesproken dat zij de pleegouders van hun kleinkind blijven, dus als er geen pleegzorgaanbieder te vinden is, moet de WSJ zelf de begeleiding en vergoeding op zich nemen of verhalen op een pleegzorgaanbieder, aldus verzoekers. Verzoekers zijn tot slot van mening dat niet de WSJ, maar zichzelf ervoor hebben gezorgd dat uiteindelijk het LdH de begeleiding op zich heeft genomen.

Wat is het standpunt van de WSJ?

Verzoekers hebben hun klachten eerst voorgelegd aan de klachtencommissie van de WSJ. Tijdens de hoorzitting bij de klachtencommissie, in augustus 2013, heeft de WSJ aangegeven dat als er geen pleegzorgaanbieder is, de pleegouders in feite vrijwillige pleegouders zijn. In de uitspraak van de klachtencommissie is door de klachtencommissie verwezen naar artikel 23 van de Wet op de Jeugdzorg. Op grond van dat artikel is het de pleegzorgaanbieder die met een pleegouder een pleegoudercontract heeft afgesloten en vervolgens begeleiding en pleegzorgvergoeding verstrekt. De WSJ is zelf geen pleegzorgaanbieder en daarom is de WSJ niet gehouden de pleegzorgvergoeding te verstrekken over de periode waarin er geen pleegzorgcontract is geweest. Pleegouders zijn hierdoor in een financieel vacuüm gekomen. De WSJ heeft geprobeerd

om een andere pleegzorgaanbieder te vinden en om te kijken of er een andere oplossing mogelijk was om hen financieel te compenseren. Dit was volgens WSJ niet mogelijk. De klacht is om die reden ongegrond verklaard en daarmee is de Raad van Bestuur het eens.

Na de beslissing van het hof heeft Lindenhout toch de samenwerking met verzoekers opgezegd. Er ontstond toen de situatie dat er wel een pleegzorgplaatsing was, zonder dat er een contract met een pleegzorgaanbieder was. De WSJ is van mening dat zij zich wel voor verzoekers heeft ingespannen. Vanaf het moment dat de pleegzorgaanbieder Lindenhout had aangegeven de samenwerking met verzoekers te beëindigen heeft de WSJ geprobeerd om een nieuwe pleegzorgaanbieder te vinden. Ook is de WSJ van mening dat zij zich heeft ingespannen om verzoekers financieel te compenseren, maar dat dit buiten de schuld en mogelijkheden van de WSJ niet mogelijk is gebleken. Andere pleegzorgaanbieders hebben geweigerd omdat een andere pleegzorginstelling heeft aangegeven het niet langer verantwoord te vinden.

Om de impasse te doorbreken heeft de gezinsvoogd de rechtbank verzocht een machtiging uithuisplaatsing in een niet-geïndiceerde instelling voor netwerkpleegzorg te verstrekken. Dit verzoek is in november 2012 afgewezen.

Uiteindelijk is het LdH bereid gevonden om het pleeggezin hulp te verlenen. In eerste instantie wilde het LdH dit niet in de vorm van pleegzorg doen, maar in de vorm van ambulante begeleiding. In februari 2013 heeft het LdH besloten om de pleegzorg uit te gaan voeren omdat de ambulante begeleiding goed verliep. Vanaf dat moment ontvingen verzoekers ook weer pleegzorgvergoeding.

In de tussenliggende periode, van augustus 2012 tot februari 2013, heeft de gezinsvoogd in overleg met verzoekers en met hun dochter, de moeder van het meisje, geregeld dat verzoekers de kinderbijslag ontvingen. Dit was op dat moment het beste alternatief, ook al was dat minder dan de pleegzorgvergoeding. Daarnaast heeft de WSJ er bij het LdH op aan gedrongen om de ambulante begeleiding om te zetten in pleegzorgbegeleiding.

Voor de verantwoordelijkheden bij een netwerkpleegzorgplaatsing verwijst de WSJ naar punt 7 in het Protocol netwerkpleegzorg van Jeugdzorg Nederland.

De WSJ heeft destijds ook aan de William Schrikker Pleegzorg (hierna WSP) verzocht om de begeleiding op zich te nemen. Dat is afgewezen op basis van de bevindingen van de pleegzorgaanbieder Lindenhout. Alle voorzieningen voor pleegzorg (hierna: vvp's) werken transparant en hanteren dezelfde criteria op het terrein van begeleidbaarheid en de competenties van pleegouders. Om die reden was er geen voorziening voor pleegzorg te vinden die de begeleiding wilde uitvoeren, Lindenhout had het contract immers opgezegd. Ook het LdH wilde aanvankelijk niet als vvp optreden. Pas na een periode van ambulante begeleiding besloot het LdH de pleegzorgbegeleiding op zich te nemen. In eerste instantie zag het LdH namelijk wel mogelijkheden om andere hulp dan pleegzorgbegeleiding te bieden en heeft deze op dat moment ook geboden. In dat traject

heeft het LdH voldoende vertrouwen, nieuwe informatie gekregen om alsnog pleegzorg te gaan bieden. De WSP heeft als pleegzorgaanbieder niet de mogelijkheid om andere hulp dan pleegzorg te bieden. De oplossing die er via het LdH is gekomen had dus niet via de WSP kunnen lopen.

In antwoord op de vraag van de Nationale ombudsman hoe de verhouding tussen de WSP en de WSJ is geregeld omdat zij beiden onderdeel uitmaken van de William Schrikker Groep heeft de WSJ als volgt geantwoord: Vanuit de situatie dat alle vvp's pleegzorgbegeleiding weigeren als één dat voor hen heeft gedaan, is het goed denkbaar dat de WSP een verzoek van de WSJ weigert omdat de WSP een zelfstandige stichting is met een eigenstandige bevoegdheid en verantwoordelijkheid. WSP is een (pleeg)zorgaanbieder en WSJ voert kindbeschermingsmaatregelen uit. De stichtingen zijn zelfstandig en vormen samen met die van het Expertisecentrum en de Bedrijfsvoering de William Schrikker Groep.

Wat is het oordeel van de Nationale ombudsman en de Kinderombudsman over de klacht?

Behoorlijkheidsnorm

De Nationale ombudsman toetst de klacht van verzoekers aan het behoorlijkheidsvereiste van het leveren van maatwerk. Dit houdt in dat de overheid in voorkomende situaties bereid is om af te wijken van algemeen beleid of voorschriften als dat nodig is om onbedoelde of ongewenste consequenties te voorkomen. Dit geldt ook voor Bureaus Jeugdzorg en Landelijk Werkende Instellingen zoals de WSJ daar waar zij handelen in het gedwongen kader.

Kinderrechtennorm

Uit de artikelen 3, 6, 18, 19, 20 en 24 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK) kan worden afgeleid dat kinderen recht hebben op bescherming en op ingrijpen als zij in de thuissituatie bedreigd worden in hun ontwikkeling en welzijn. In zo'n situatie kan het noodzakelijk zijn dat een kind uit huis geplaatst wordt. Het verdient daarbij veruit de voorkeur dat kinderen in een pleeggezin geplaatst worden. Ook heeft een kind dat tijdelijk niet thuis kan wonen recht op bijzondere bescherming en bijstand van staatswege. Kortom: de staat is verantwoordelijk voor het welzijn van het kind. En onder welzijn dient ook te worden verstaan een adequate levensstandaard en dat daarvoor voldoende financiële middelen voorhanden zijn. De relevante bepalingen uit het IVRK zijn opgenomen in Achtergrond.

Beoordeling

Uit de stukken in het dossier blijkt dat dit voor alle betrokkenen een lastige situatie is geweest. Het meisje verbleef al lang bij haar opa en oma en al die tijd waren Lindenhout en de WSJ op de achtergrond aanwezig. Op het moment dat Lindenhout besluit om het contract met pleegouders op te willen zeggen ontstaat er een probleem. Ondanks de uitspraak van het hof heeft Lindenhout het pleegzorgcontract opgezegd. Op 9 november

2012 heeft de kinderrechter uitgesproken dat de WSJ eindverantwoordelijk is voor de verleende machtiging. Op dat moment is het contract al opgezegd en is er een soort vacuüm ontstaan.

De WSJ had vanaf het moment dat de kleindochter van verzoekers uithuisgeplaatst werd en bij hen geplaatst werd, de verantwoordelijkheid om toe te zien op het welzijn van het meisje. Dat omvat het zorgdragen voor de juiste begeleiding en financiële ondersteuning. De WSJ kon niet achterover leunen tot aan de begeleiding en financiële ondersteuning vorm is gegeven. Ook al is de WSJ het niet eens met de beslissing van de rechter en staat zij niet achter het verblijf bij verzoekers, dan nog blijft die verplichting staan. De WSJ was op grond van artikel 23 van de Wet op de Jeugdzorg niet verantwoordelijk voor het toekennen van die vergoeding, maar was wel eindverantwoordelijk voor een deugdelijke opvang van het onder zijn toezicht vallende meisje, met alle begeleiding en financiële vergoedingen van dien.

Voor zover er toch een lacune ontstaat rond de begeleiding en financiële ondersteuning van een pleeggezin en pleegkind mag van de gezinsvoogdij-instelling en pleegzorgaanbieders verwacht worden om gezamenlijk te zoeken naar een oplossing. Ook mag van iedere pleegzorgaanbieder verwacht worden om ieder voor zich telkens opnieuw de afweging te maken of met het oog op de belangen van het kind een contract aangegaan zou moeten worden met de pleegouders en dat zij een verzoek niet kunnen afwijzen louter omdat een andere pleegzorgaanbieder het contract met pleegouders beëindigde. Daarmee wordt onvoldoende recht gedaan aan de belangen van de kinderen, zoals veiligheid, welzijn en bescherming, in dergelijke situaties.

Ook de rechter heeft uitgesproken dat de WSJ in deze eindverantwoordelijk was. Verzoekers hadden er dan ook van uit mogen gaan dat de WSJ een oplossing zou vinden waaruit zou blijken dat de WSJ ook de eindverantwoordelijkheid nam. De Nationale ombudsman en de Kinderombudsman vinden het voorts vanuit de verantwoordelijkheid die de WSJ had niet geheel te plaatsen dat de WSJ de feitelijke pleegzorgsituatie in stand heeft gelaten (en dat moest het ook op basis van de beschikking) zonder dat er een pleegzorgbegeleider was.

Het is de Nationale ombudsman en de Kinderombudsman niet gebleken dat de WSJ voldoende haar verantwoordelijkheid heeft genomen. Er is namelijk niet gebleken of en op welke wijze de WSJ bij Lindenhout heeft geprobeerd te voorkomen dat zij het pleegcontract zou beëindigen. Ook is niet gebleken dat de WSJ Lindenhout heeft gewezen op de verantwoordelijkheid die zij in deze had. Lindenhout heeft immers het pleegzorgcontract beëindigd hoewel het hof het jaar ervoor had bepaald dat het meisje niet bij haar pleegouders mocht worden weggehaald en er een geldende machtiging voor (geïndiceerde) pleegzorg was. Uit de reactie die de Nationale ombudsman van de WSJ op de klacht heeft gekregen is niet gebleken dat de WSJ zich tegen de beslissing van Lindenhout en de opzegging van het contract heeft verzet.

Nu er ruim een half jaar later uiteindelijk wel een (andere) pleegzorgaanbieder is gevonden, is gebleken dat het niet onmogelijk was om (uiteindelijk weer) een

pleegzorgaanbieder te vinden. Tijdens het onderzoek is niet duidelijk geworden door wie en op welke wijze precies het LdH betrokken is geraakt. Beide partijen stellen dat zij daarvoor verantwoordelijk zijn geweest.

De WSJ heeft in de reactie verwezen naar punt 7 in het Protocol netwerkpleegzorg. Dit protocol is in werking getreden nadat deze situatie zich heeft voorgedaan. Deze situatie lijkt op een situatie onder 7b. Mogelijkheid 2 of 3 (zie Van toepassing zijnde wet- en regelgeving) lijkt hierop van toepassing. Ten aanzien van mogelijkheid 2 zijn de Nationale ombudsman en de Kinderombudsman het eens met de Inspectie Jeugdzorg die zich niet kan vinden in deze gedoogconstructie. De Nationale ombudsman en de Kinderombudsman zijn daarnaast van mening dat veeleer een situatie is ontstaan als genoemd onder 2 in het protocol, en in die situatie moet een Bureau Jeugdzorg met de pleegzorgaanbieder zo snel mogelijk een alternatief zoeken. In de tussentijd blijft de begeleiding en vergoeding de verantwoordelijkheid van de pleegzorgaanbieder. Maar dit protocol bestond nog niet ten tijde van voorliggende situatie, zodat het handelen van WSJ niet in het licht daarvan beoordeeld kan worden.

Gelet op het bovenstaande en met name de uitspraak van de rechter van 9 november 2012 en het feit dat er een half jaar later weer wel een pleegzorgaanbieder was gevonden, zijn de Nationale ombudsman en de Kinderombudsman van oordeel dat de WSJ niet heeft gehandeld zoals van haar verwacht had mogen worden. De WSJ heeft zich, ondanks de bijzondere omstandigheden in deze situatie waarin een pleegzorgaanbieder zich – ondanks de uitspraak van de rechter – heeft teruggetrokken, weliswaar ingespannen om een oplossing te vinden maar zonder het beoogde resultaat en daarmee onvoldoende blijkt gegeven van het leveren van voldoende maatwerk en handelen overeenkomstig de eisen van het IVRK. De omstandigheden in deze situatie vroegen daar wel om. Het regelen van de kinderbijslag was een deel van de oplossing, maar de hoogte van dat bedrag is anders dan de pleegzorgvergoeding en daarnaast is daarmee niet automatisch ook eenzelfde begeleiding geregeld als Lindenhout daarvoor heeft geboden. De Nationale ombudsman en de Kinderombudsman vinden dat er op dat punt (nog) een extra inspanning van de WSJ had mogen verwacht.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk en in strijd met de kinderrechten.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de WSJ te Diemen is gegrond, wegens strijd met het vereiste van maatwerk leveren en het niet voldoen aan de verplichtingen die volgen uit het Verdrag inzake de Rechten van het Kind.

De Nationale ombudsman,

De Kinderombudsman,

mr. F.J.W.M. van Dooren,
waarnemend ombudsman

Lic. M.L.M. Dullaert MBA

Achtergrond

De beslissing van het gerechtshof van december 2011

'is het hof van oordeel dat er, anders dan de stichting aanvoert, onvoldoende gronden zijn die wijziging van de verblijfplaats van (naam kind; Nationale ombudsman) rechtvaardigen. Bij beschikking van 19 april 2011 heeft de kinderrechter geoordeeld dat (naam kind; Nationale ombudsman) reeds vier jaar in het netwerkpleeggezin van de grootouders verblijft, dat zij binnen dit gezin veel veiligheid ervaart, dat sprake is van hechting en dat zij stapsgewijs een positieve ontwikkeling doormaakt. De kinderrechter heeft daarbij overwogen het van belang te achten dat deze positieve ontwikkeling zich voortzet, dat (naam kind; Nationale ombudsman) de rust, structuur en duidelijkheid behoudt die zij in het pleeggezin krijgt aangeboden en dat haar verblijf in het pleeggezin wordt voortgezet. Vervolgens heeft de kinderrechter conform het verzoek van de stichting beslist tot verlenging van de machtiging tot uithuisplaatsing van (naam kind; Nationale ombudsman) in een voorziening voor pleegzorg (het netwerkpleeggezin van grootouders) tot uiterlijk 1 mei 2012. Voor zover de stichting stelt dat sprake is van zodanig gewijzigde omstandigheden dat het verblijf van (naam kind; Nationale ombudsman) in het gezin van de grootouders thans dient te worden beëindigd, acht het hof dat standpunt onvoldoende gemotiveerd. Weliswaar is aannemelijk dat (naam kind; Nationale ombudsman) last heeft van de strijd tussen de grootouders en de vader en tussen de ouders onderling en dat zij (daardoor) in een loyaliteitsconflict verkeert, zoals ook de kinderrechter in de bestreden beschikking heeft overwogen, maar deze strijd is al enige tijd gaande en kan op zichzelf – zonder nadere toelichting, die ontbreekt – niet dienen ter rechtvaardiging van een voor (naam kind; Nationale ombudsman) ingrijpende beslissing tot wijziging van haar verblijfplaats. De stellingen van de stichting dat de grootouders over onvoldoende pedagogische capaciteiten beschikken om (naam kind; Nationale ombudsman) adequaat te verzorgen en op te voeden en dat sprake is van een minimale hechting van (naam kind; Nationale ombudsman) in het gezin van de grootouders, staan in contrast met voornoemde overwegingen van de kinderrechter in de beschikking van 19 april 2011 en worden niet toegelicht aan de hand van recente rapportage of ondersteund met conclusies op grond van recent (onafhankelijk) onderzoek.'

Artikel 23 Wet op de Jeugdzorg (vervallen per 1 juli 2013 maar nog geldig ten tijde van de gebeurtenissen)

Uit het wetsartikel komt naar voren dat de zorgaanbieder een pleegcontract met de pleegouder afsluit en pleegzorgvergoeding verstrekt:

Artikel 23. [Subsidie voor opvoeding en verzorging]

1. Een zorgaanbieder die pleegzorg biedt, verstrekt aan een pleegouder waarmee hij een pleegcontract heeft gesloten een subsidie voor de opvoeding en verzorging van de in het gezin van de pleegouder geplaatste jeugdige, bestaande uit een door Onze Ministers vast te stellen basisbedrag, dat voor te onderscheiden leeftijdscategorieën verschillend kan zijn.

2. Onze Ministers kunnen regels stellen omtrent op het basisbedrag te verlenen toeslagen of op het basisbedrag toe te passen kortingen.

3. De regels, bedoeld in het tweede lid, hebben betrekking op:

- a. het basisbedrag en het bedrag van de toeslagen en kortingen en de omstandigheden waaronder deze worden verleend of toegepast;
- b. de dagen waarover het basisbedrag en de toeslagen worden verleend en de kortingen worden toegepast.

Protocol netwerkpleegzorg (inwerking getreden op 1 januari 2014)

Onder punt 7 staat het volgende:

7. Werkwijze indien het pleeggezin niet geaccepteerd wordt of de hulp- en begeleidingsvraag niet aanwezig is en de plaatsing beëindigd moet worden.

Er zijn twee situaties te onderscheiden waarbij na het (spoed)besluit en ondertekening van het voorlopige pleegcontract een voortzetting van de plaatsing onder verantwoordelijkheid van Bureau Jeugdzorg en de Pleegzorgaanbieder geen verdere doorgang meer kan vinden:

(...)

b. Pleegzorg komt tot de conclusie dat het netwerkgezin niet het juiste gezin is voor dit kind. Dit kan zijn omdat de Raad voor de Kinderbescherming geen verklaring van geen bezwaar afgeeft, dan wel dat het pleeggezinonderzoek door de Pleegzorgaanbieder dit inzicht oplevert.

In beide gevallen zal de formele plaatsing onder gezamenlijke verantwoordelijkheid van Bureau Jeugdzorg en de Pleegzorgaanbieder beëindigd moeten worden. Er zijn dan drie mogelijkheden.

(...)

2. Als jeugdhulp in enige vorm in situatie b nog wel geïndiceerd is (situatie a is niet van toepassing), dan zal Bureau Jeugdzorg samen met de Pleegzorgaanbieder zo snel mogelijk een alternatief moeten zoeken. Zolang dit alternatief niet voorhanden is en terugkeer naar huis niet mogelijk is, zal de begeleiding vanuit Pleegzorg (en de betaling) aan het netwerkgezin met verantwoordelijkheid van de Pleegzorgaanbieder voor de veiligheid van het kind in dat gezin nog doorgaan. Bureau Jeugdzorg zorgt dan voor de begeleiding van het gezinssysteem van het kind.

3. Als Pleegzorg de begeleiding en betaling wil beëindigen op grond van de ongeschiktheid van het netwerkgezin (zie b), maar Bureau Jeugdzorg wil de plaatsing (al dan niet tijdelijk) gedogen, dan stopt de betaling en begeleiding door de Pleegzorgaanbieder op een tussen Bureau Jeugdzorg, de Pleegzorgaanbieder, ouders en netwerkgezin nader te bepalen tijdstip. Bureau Jeugdzorg wordt in dat geval verantwoordelijk voor de begeleiding van het netwerkgezin en voor de veiligheid van het kind in het netwerkgezin. Omdat er formeel geen sprake meer is van pleegzorg in de zin van de Wet op de jeugdzorg en Bureau Jeugdzorg hiervoor geen middelen heeft, worden de ouders als onderhoudsplichtigen verantwoordelijk voor de vergoeding van de kosten van het netwerkgezin.

Relevante bepalingen uit het IVRK

Artikel 3

3.1 Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3.2 De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.

3.3 De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.

Artikel 6

6.1 De Staten die partij zijn, erkennen dat ieder kind het inherente recht op leven heeft.

6.2 De Staten die partij zijn, waarborgen in de ruimst mogelijke mate de mogelijkheden tot overleven en de ontwikkeling van het kind.

Artikel 18

18.1 De Staten die partij zijn, doen alles wat in hun vermogen ligt om de erkenning te verzekeren van het beginsel dat beide ouders de gezamenlijke verantwoordelijkheid dragen voor de opvoeding en de ontwikkeling van het kind. Ouders of, al naar gelang het geval, wettige voogden, hebben de eerste verantwoordelijkheid voor de opvoeding en de ontwikkeling van het kind. Het belang van het kind is hun allereerste zorg.

18.2 Om de toepassing van de in dit Verdrag genoemde rechten te waarborgen en te bevorderen, verlenen de Staten die partij zijn passende bijstand aan ouders en wettige voogden bij de uitoefening van hun verantwoordelijkheden die de opvoeding van het kind betreffen, en waarborgen zij de ontwikkeling van instellingen, voorzieningen en diensten voor kinderopvang.

18.3 De Staten die partij zijn, nemen alle passende maatregelen om te waarborgen dat kinderen van werkende ouders recht hebben op gebruikmaking van diensten en voorzieningen voor kinderopvang waarvoor zij in aanmerking komen.

Artikel 19

19.1 De Staten die partij zijn, nemen alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen en maatregelen op sociaal en opvoedkundig gebied om het kind te beschermen tegen alle vormen van lichamelijk of geestelijk geweld, letsel of misbruik, lichamelijke of geestelijke verwaarlozing of nalatige behandeling, mishandeling of exploitatie, met inbegrip van seksueel misbruik, terwijl het kind onder de hoede is van de ouder(s), wettige voogd(en) of iemand anders die de zorg voor het kind heeft.

19.2 Deze maatregelen ter bescherming dienen, indien van toepassing, doeltreffende procedures te omvatten voor de invoering van sociale programma's om te voorzien in de nodige ondersteuning van het kind en van degenen die de zorg voor het kind hebben, alsmede procedures voor andere vormen van voorkoming van en voor opsporing, melding, verwijzing, onderzoek, behandeling en follow-up van gevallen van kindermishandeling zoals hierboven beschreven, en, indien van toepassing, voor inschakeling van rechterlijke instanties.

Artikel 20

20.1 Een kind dat tijdelijk of blijvend het verblijf in het gezin waartoe het behoort, moet missen, of dat men in zijn of haar belang niet kan toestaan in het gezin te blijven, heeft het recht op bijzondere bescherming en bijstand van staatswege.

20.2 De Staten die partij zijn, waarborgen, in overeenstemming met hun nationale recht, een andere vorm van zorg voor dat kind.

20.3 Deze zorg kan, onder andere, plaatsing in een pleeggezin omvatten, kafalah volgens het Islamitische recht, adoptie, of, indien noodzakelijk, plaatsing in geschikte instellingen voor kinderzorg. Bij het overwegen van oplossingen wordt op passende wijze rekening gehouden met de wenselijkheid van continuïteit in de opvoeding van het kind en met de etnische, godsdienstige en culturele achtergrond van het kind en met zijn of haar achtergrond wat betreft de taal.

Artikel 24

24.1 De Staten die partij zijn, erkennen het recht van het kind op het genot van de grootst mogelijke mate van gezondheid en op voorzieningen voor de behandeling van ziekte en het herstel van gezondheid. De Staten die partij zijn, streven ernaar te waarborgen dat geen enkel kind zijn of haar recht op toegang tot deze voorzieningen voor gezondheidszorg wordt onthouden.

24.2 De Staten die partij zijn, streven de volledige verwezenlijking van dit recht begeleiding voor ouders, en voorzieningen voor en voorlichting over gezinsplanning te ontwikkelen.

24.3 De Staten die partij zijn, nemen alle doeltreffende en passende maatregelen teneinde traditionele gebruiken die schadelijk zijn voor de gezondheid van kinderen af te schaffen.

24.4 De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe internationale samenwerking te bevorderen en aan te moedigen teneinde geleidelijk de algehele verwezenlijking van het in dit artikel erkende recht te bewerkstelligen. Wat dit betreft wordt in het bijzonder rekening gehouden met de behoeften van ontwikkelingslanden.